

фанъ Ковачевичъ захвзналъ да живѣе раскошно, безнравственно и безчестно, та прѣзъ 1854 год. патриархия-та го заточила въ Трабизундъ; нъ отъ тамъ той сполучилъ да побѣгне съ единъ австрийски пароплувъ.

При бжлгарския храмъ много врѣме немало епископъ; най-сѣтне цариградски-тѣ бжлгаре пакъ помолиле патриархия-та да назначи за такжвъ извѣстний еленчанинъ отецъ Иларионъ Хилиандарски; за него настоявалъ и князь Стефанъ Богориди. Патриархия-та сега уважила молба-та имъ и на 5-й Октомврия 1858 год. отецъ Иларионъ Стояновичъ Михайловски биде ржкоположенъ за владика при бжлгарския храмъ въ Цариградъ. Нъ, прѣди да го ржкоположи, патриархия-та взела отъ отца Илариона записка, че никогато не ще да иска епархия. На отецъ Иларионъ биде дадена титла-та *Мака иополски*. Той е единственний бжлгаринъ, когото патриархия-та ржкоположила за владика по искание-то на бжлгаре-тѣ.

Слѣдъ отваряние-то на параклиса, нѣколко години на редъ се събирале пари за съграждане-то на храма. Патриархия-та испратила окръжни писма до всички-тѣ владици въ бжлгарски тѣ епархии за да се распорѣдѣтъ за събиране помощи отъ бжлгарско-то население за бжлгарския храмъ въ Цариградъ. Отъ всички страни на Мизия и Тракия захванале да се испращатъ пари до нарочно съставено то (на 22-й Юния, 1858 год.) настоятелство за съграждане-то на храма. Това настоятелство се състоеше отъ Гаврила Кржстйовичъ, Дръ Захарий Струмски, Димитръ Ив. Гешовъ, братя-та Христо и Никола П. Тжпчилещови, Христо Арнаудовъ, Димитръ Добрийовичъ, Панайотъ Павловъ, Христо Караминковъ, Станчо Увалиевъ, Иванъ Шишовъ, Иванъ Бозвели, Марко Георгиевъ и Христо Сарачовъ. Това настоятелство бѣше раздѣлено на двѣ комисии, отъ които пжрви-тѣ петима съставяхъ пжрва-та, а послѣдни-тѣ деветъ души — втора-та комисия. Нъ, въ сжщность,

---

Русия да събира помощи за манастира. Простодушни-тѣ рилски иноци го испратиле съ одного отъ другаре-тѣ си. Нъ Ковачевичъ оставилъ другаря си въ Цариградъ, та самъ отишълъ въ Русия и събралъ парични помощи. На връщание-то си отъ Русия, Ковачевичъ се спрѣлъ въ Цариградъ, гдѣто и останалъ; той вече не отишълъ въ рилския манастиръ да даде смѣтка за работа-та си, макаръ и да билъ виканъ за това; той не далъ нито парж на манастира отъ събрани-тѣ пари за помощъ. Въ Цариградъ Ковачевичъ се запозналъ съ руския посланникъ Титовъ, който го препорѣчалъ на бжлгаре-тѣ за владика и на когото по настояване-то патриархия-та го ржкоположила за такжвъ.